

(Tradus din traducerea în engleză care a fost tradusă din originalul tibetan)

MEMORANDUM ASUPRA AUTONOMIEI AUTENTICE PENTRU POPORUL TIBETAN

I INTRODUCERE

De la reînnoirea contactului direct cu Guvernul Central al Republicii Populare Chineze (RPC) în 2002, au avut loc discuții în extenso între trimișii Sfinției Sale al 14-lea Dalai Lama și reprezentanți ai Guvernului Central. În aceste discuții noi am avansat în mod clar aspirațiile tibetanilor. Esența Abordării Căii de Mijloc este de a asigura autonomie autentică pentru poporul tibetan în cadrul constituției RPC. Aceasta este mutual benefică și este bazată pe interesele pe termen lung atât ale poporului tibetan cât și al celui chinez. Noi rămânem ferm angajați în a nu urmări separarea sau independența. Noi urmărim găsirea unei soluții pentru problema tibetană prin autonomie autentică, ceea ce este compatibil cu principiile asupra autonomiei din Constituția Republicii Populare Chineze (RPC). Protejarea și dezvoltarea identității tibetane unice, în toate aspectele ei, în general servește interesul mai larg al omenirii, și în particular pe cel al popoarelor tibetan și chinez.

În timpul celei de a șaptea runde de discuții din Beijing de pe 1 și 2 Iulie 2008, Vicepreședintele Conferinței Politice Consultative a Poporului Chinez și Ministru al Departamentului Frontului Central Unit Muncitoresc, Dl. Du Qinglin, a invitat în mod explicit sugestii din partea Sfinției Sale Dalai Lama pentru stabilitate și dezvoltare în Tibet. Mai mult, Vice-ministrul Executiv al Departamentului Frontului Central Unit Muncitoresc, Dl. Zhu Weiqun, a spus că își doarec să audă opiniile noastre asupra gradului sau formei de autonomie pe care o urmărim cât și asupra tuturor aspectelor autonomiei regionale în cadrul Constituției RPC.

În concordanță, acest memorandum avansează poziția noastră asupra autonomiei autentice și cum pot fi realizate necesitățile specifice naționalității tibetane prin aplicarea principiilor asupra autonomiei ale Constituției Republicii Populare Chineze, așa cum le înțelegem noi. Pe această bază, Sfinția Sa Dalai Lama este încrezător că necesitățile de bază ale naționalității tibetane pot fi realizate prin autonomie autentică în cadrul RPC.

RPC este un stat multi-național, și ca în multe alte părți ale lumii, urmărește să rezolve chestiunea naționalităților prin autonomia și auto-guvernarea minorităților naționale. Constituția RPC conține principii fundamentale asupra autonomiei și auto-guvernării ale căror obiective sunt compatibile cu necesitățile și aspirațiile tibetanilor. Autonomia național regională este menită a se opune atât opresiunii cât și separării naționalităților prin respingerea atât a șovinismului han cât și a naționalismului local. Este menită să asigure protecția culturii și identității minorităților naționale prin împuternicirea lor de a deveni stăpânii propriilor lor treburi.

În foarte mare parte necesitățile tibetane pot fi realizate în cadrul principiilor constituționale asupra autonomiei, așa cum le înțelegem noi. În anumite puncte, Constituția acordă organelor statului puteri discreționare semnificative în luarea deciziilor și în operarea sistemului de autonomie. Aceste puteri discreționare pot fi exercitate pentru a facilita autonomia autentică pentru tibetani în moduri care ar răspunde unicității situației tibetane. În consecință, în implementarea acestor principii, legislația relevantă pentru autonomie s-ar putea să trebuiască a fi revizuită sau amendată pentru a răspunde caracteristicilor și necesităților specifice naționalității tibetane. Pe baza bunăvoinței ambelor părți, probleme neobișnuite pot fi rezolvate în cadrul principiilor constituționale asupra autonomiei. Astfel se vor stabili unitatea națională și stabilitatea și relații armonioase între tibetani și alte naționalități.

II RESPECT PENTRU INTEGRITATEA NAȚIONALITĂȚII TIBETANE

În pofida actualei divizări administrative tibetanii aparțin unei singure minorități naționale. Integritatea naționalității tibetane trebuie respectată. Acesta este spiritul, intenția și principiul aflat la baza conceptului constituțional al autonomiei național regionale cât și al principiului egalității între naționalități.

Nu există nici o dispută asupra faptului că tibetanii împărtășesc aceeași limbă, cultură, tradiții spirituale, valori și obiceiuri fundamentale, că ei aparțin aceluiași grup etnic și că au un sentiment puternic al unei identități comune. Tibetanii împărtășesc o istorie comună și în pofida unor perioade de divizări politice sau administrative, tibetanii au rămas în continuu uniți prin religia, cultura, educația, limba lor, modul lor de viață și prin mediul lor cel unic de platou înalt.

Naționalitatea tibetană trăiește într-o singura arie care coincide în mare cu platoul tibetan, care este locuită de milenii și pentru care sunt deci indigeni. Pentru scopurile principiilor constituționale ale autonomiei național regionale tibetanii în RPC de fapt trăiesc ca o singură naționalitate pe tot cuprinsul platoului tibetan.

În baza motivelor de mai sus, RPC a recunoscut naționalitatea tibetană ca una dintre cele 55 minorități naționale.

III ASPIRAȚII TIBETANE

Tibetanii au o istorie, cultură și tradiție spirituală bogate și distincte care toate constituie părți valoroase ale patrimoniului umanității. Nu numai că tibetanii doresc să-și conserve propriul lor patrimoniu pe care îl prețuiesc, la fel ei doresc să își dezvolte în continuare cultura, viața lor spirituală și cunoașterea în modalități care sunt în particular potrivite necesităților și condițiilor omenirii în secolul 21.

Ca parte a statului multi-național al RPC, tibetanii pot beneficia mult de dezvoltarea economică și științifică rapidă pe care țara o traversează. În timp ce dorim să participăm și să contribuim activ la această dezvoltare, dorim să ne asigurăm că aceasta se întâmplă fără ca oamenii să își piardă identitatea, cultura, și valorile lor fundamentale tibetane și fără să pună sub risc fragilul și distinctul mediu al platoului tibetan, pentru care tibetanii sunt indigeni.

Unicitatea situației tibetane a fost recunoscută în mod consistent în cadrul RPC și a fost reflectată în termenii Acordului în 17 Puncte și de atunci în declarații și politici ale conducătorilor consecutivi ai RPC, și trebuie să rămână fundamentul pentru definirea domeniului și a structurii autonomiei specifice a fi exercitată de către naționalitatea tibetană în cadrul RPC. Constituția reflectă un principiu fundamental de flexibilitate pentru a răspunde unor situații speciale, incluzând caracteristicile și necesitățile speciale ale minorităților naționale.

Angajamentul Sfinției Sale Dalai Lama pentru a găsi o soluție pentru poporul tibetan în cadrul RPC este clar și neambiguu. Această poziție este în deplină conformitate și acord cu declarația conducătorului suprem Deng Xiaoping în care acesta a accentuat că în afara independenței toate celelalte chestiuni pot fi rezolvate prin dialog. Așa cum noi suntem astfel angajați să respectăm pe deplin integritatea teritorială a RPC, ne așteptăm ca Guvernul Central să recunoască și să respecte pe deplin integritatea naționalității tibetane și a dreptului ei de a-și exercita o autonomie autentică în cadrul RPC. Credem că aceasta constituie fundamentul pentru rezolvarea diferențelor dintre noi și de promovare a unității, stabilității și a armoniei între naționalități.

Pentru ca tibetanii să avanseze ca naționalitate distinctă în cadrul RPC, ei trebuie să continue să progreseze și să se dezvolte economic, social și politic în corespunzătoare dezvoltării RPC și ale întregii omeniri, și în același timp respectând și cultivând caracteristicile tibetane ale unei asemenea dezvoltări. Pentru ca aceasta să aibă loc, este imperativă recunoașterea și implementarea dreptului tibetanilor de a se auto-guverna, aceasta pe cuprinsul întregii regiuni unde ei trăiesc în comunități compacte în cadrul RPC, în acord cu propriile necesități, priorități și caracteristici ale naționalității tibetane.

Cultura și identitatea poporului tibetan pot fi conservate și promovate numai de către tibetanii înșiși și nu de oricine altcineva. Astfel, tibetanii trebuie să fie capabili de auto-ajutorare, auto-dezvoltare și auto-guvernare, și trebuie găsit un echilibru optim între aceasta și necesara și bine-venita îndrumare și asistență pentru Tibet din partea Guvernului Central și a altor provincii și regiuni din RPC.

IV NECESITĂȚI FUNDAMENTALE ALE TIBETANILOR

Subiecte ale Auto-guvernării

1) *Limba*

Limba este atributul cel mai important al indentității poporului tibetan. Tibetana este mijlocul primar de comunicare, limba în care este scrisă literatura lor, textele lor spirituale, istorice, cât și lucrările științifice. Limba tibetană nu este numai la același nivel gramatical înalt ca Sanscrita, este în

același timp singura care are capacitatea de traducere fără nici cea mai mică eroare din Sanscrită. Astfel, limba tibetană nu are numai cea mai bogată și cea mai bine tradusă literatură, mulți specialiști chiar susținând că are și cele mai bogate și cele mai numeroase compoziții literare. Constituția RPC, în Articolul 4, garantează libertatea tuturor naționalităților de "a-și folosi și dezvolta propriile limbi vorbite și scrise".

Pentru ca tibetanii să își folosească și să își dezvolte propria limbă, tibetana trebuie respectată ca principala limbă vorbită și scrisă. La fel, tibetana trebuie să fie limba principala a zonelor autonome tibetane.

Acest principiu este larg recunoscut în Constituție în Articolul 121, care stipulează, "organele auto-guvernării ale zonelor autonome naționale întrebunțează limba vorbită și scrisă sau limba de uz comun pe teritoriul local". Articolul 10 al Legii asupra Autonomiei Național Regionale (LANR) stipulează că aceste organe "trebuie să garanteze libertatea naționalităților în aceste zone de a-și folosi și dezvolta propriile limbi vorbite și scrise...."

În consistență cu principiul recunoașterii tibetanei ca limbă principală în zonele Tibtane, LANR (Articolul 36) permite deasemeni autorităților guvernului autonom să decidă în privința educației asupra "limbii folosite în procedurile de instruire și angajare". Aceasta implică recunoașterea principiului că tibetana este mijlocul principal de educație.

2) *Cultura*

Conceptul de autonomie național regională este întâi de toate în scopul conservării culturii minorităților naționale. În consecință, constituția RPC conține referințe la conservarea culturală în Articolele 22, 47 și 119 și deasemeni în articolul 38 din LANR. Pentru tibetani, cultura tibetană este strâns legată de religia noastră, tradiția, limba și identitatea, care sunt amenințate la diferite nivele. Deoarece tibetanii trăiesc în cadrul statului multi-național al RPC, acest patrimoniu cultural tibetan distinct are nevoie de protecție prin dispozițiile constituționale potrivite.

3) *Religia*

Pentru tibetani religia este fundamentală și Buddhismul este strâns legat de identitatea lor. Noi recunoaștem importanța separării între biserică și stat, dar aceasta nu trebuie să afecteze libertatea și practica credincioșilor. Pentru tibetani este imposibil să își imagineze libertatea personală sau comunitară în lipsa libertății de credință, conștiință și religie. Constituția recunoaște importanța religiei și protejează dreptul de a o profesa. Articolul 36 garantează tuturor cetățenilor dreptul la libertatea de credință religioasă. Nimeni nu poate impune altcuiva să creadă sau să nu creadă în vreo religie. Discriminarea pe bază de religie este interzisă.

O interpretare a principiului constituțional în lumina standardelor internaționale ar acoperi deasemeni și libertatea de modalitate de credință sau de cult. Libertatea cuprinde dreptul mănăstirilor de a fi organizate și conduse conform cu tradiția monastică buddhistă, să se anagajeze în învățături și studii, și să înroleze orice număr de călugări sau călugărițe sau orice grup de vârstă în concordanță cu aceste reguli. Practica normală de a

ține învățături publice și inițieri unor mari adunări de oameni este acoperită de această libertate și statul nu trebuie să interfereze cu practicile și tradițiile religioase, cum ar fi relația dintre un învățător și discipolul său, managementul instituțiilor monastice, și recunoașterea reîncarnărilor.

4) *Educația*

Dorința tibetanilor de a-și dezvolta și administra propriul sistem de educație în cooperare și în coordonare cu ministerul educației al guvernului central este sprijinită de principiile privitoare la educație conținute în Constituție. To astfel este și aspirația de a anagajare și contribuție la dezvoltarea științifică și tehnologică. Noi luăm notă de recunoașterea crescândă în dezvoltarea științifică internațională a contribuțiilor pe care psihologia metafizica, cosmologia Buddhiste și înțelegerea minții le aduc științei moderne.

Așa cum, prin Articolul 19 din Constituție statul își ia răspunderea generală de a oferi educație pentru cetățenii săi, Articolul 119 recunoaște principiul potrivit căruia "organele auto-guvernării ale zonelor național autonome adminstrează independent treburile ... educaționale în zonele respective..." Acest principiu este deasemeni reflectat în Articolul 36 din LANR.

Deoarece gradul de autonomie în luarea deciziilor este neclar, punctul care trebuie accentuat este că tibetanii trebuie să își exercite o autonomie autentică privitor la educația propriei naționalități și că această lucru este sprijinit de constituția asupra autonomiei.

Cât despre asirația de a se angaja și a contrinui la dezvoltarea cunoașterii științifice și a tehnologiei Constituția (Articolul 119) și LANR (Articolul 39) recunoaște în mod clar dreptul zonelor autonome de a dezvolta cunoaștere științifică și tehnologie.

5) *Protecția Mediului*

Tibetul este sursa primară a marilor râuri ale Asiei. Are deasemeni cei mai semeți munți cât și cel mai înalt și extins platou de pe glob, bogat în resurse minerale, păduri străvechi, și multe văi adânci neatinse de tulburările umane.

Această practică a protecției mediului a fost pusă în valoare de respectul tradițional al poporului tibetan pentru toate formele de viață, care interzice vătămarea oricărei ființe, fie ea om sau animal. Tibetul era un sanctuar de sălbăticie neatinsă într-un mediu natural unic.

Astăzi, mediul tradițional tibetan suferă stricăciuni ireparabile. Efectele acestui lucru sunt vizibile mai ales în stepe, zone cultivate, păduri, resurse de apă și în sălbăticie.

Din acest punct de vedere , în concordanță cu Articolele 45 și 66 din LANR, poporului tibetan trebuie să i se dea dreptul asupra mediului și să i se permită să își urmeze practicile tradiționale de conservare.

6) *Utilizarea Resurselor Naturale*

Cu privire la protejarea și managementul mediului natural și utilizarea resurselor naturale Constituția și LANR doar recunosc organelor auto-guvernării din zonele autonome un rol limitat (vezi Articolele 27, 28, 45, 66

din LANR și Articolul 118 din Constituție, care pledează că statul trebuie să acorde "considerația potrivită intereselor [zonelor național autonome]". LANR recunoaște importanța pentru zonele autonome de a proteja și dezvolta pădurile și stepele (Articolul 27) și să "dea prioritate exploatarei și utilizării raționale a resurselor naturale pe care autoritățile locale sunt îndreptățite să le dezvolte", dar numai în limitele planurilor statului și ale stipulărilor legii. De fapt, rolul central al statului în aceste chestiuni este reflectat în Constituție (Articolul 9).

Principiile autonomiei enunțate în Constituție nu pot, din perspectiva noastră, să îi facă cu adevărat pe tibetani să devină stăpânii propriului destin dacă ei nu sunt suficient de implicați în luarea deciziilor asupra utilizării resurselor naturale cu m ar fi resurse minerale, ape, păduri, munți, stepe, etc.

Proprietatea asupra pământului este fundamentul pe care se bazează dezvoltarea resurselor naturale, taxele și veniturile provenite din economie. De aceea este esențial că ar trebui să i se dea dreptul de a transfera sau arenda pământ numai naționalității zonei autonome, cu excepția pământului aflat în proprietatea statului. În același fel, regiunea autonomă trebuie să aibă autoritate independentă de a formula și implementa planuri de dezvoltare concurente planurilor statului.

7) *Dezvoltare Economică și Comerț*

Dezvoltarea economică în Tibet este bine venită și foarte necesară. Poporul tibetan rămâne una dintre cele mai înapoiate regiuni din RPC.

Constituția recunoaște principiul potrivit căruia autoritățile autonome au de jucat un rol important în dezvoltarea economică a acestor zone în lumina caracteristicilor și necesităților locale (Articolul 118 din Constituție, deasemeni reflectat în Articolul 25 din LANR). Constituția recunoaște deasemeni principiul autonomiei în administrarea și managementul finanțelor (Articolul 117, și Articolul 32 din LANR). În același timp, pentru accelerarea dezvoltării, Constituția recunoaște deasemeni importanța alocării zonelor autonome de fonduri și de asistență din partea Statului (Articolul 122, LANR Articolul 22).

În același fel, Articolul 31 din LANR recunoaște competența zonelor autonome, în special celor cum ar fi Tibetul, care se învecinează cu țări străine, să își dirijeze comerț de frontieră cât și comerț cu țări străine. Recunoașterea acestui principiu este important pentru naționalitatea tibetană datorită proximități regiunii la țări străine cu care oamenii au afinități culturale, religioase, etnice și economice.

Asistența dată de Guvernul Central și de provincii are beneficii temporare, dar pe termen lung dacă tibetanii nu sunt se bazează pe ei înșiși și devin dependenți de alții, aceasta produce un mare rău. Astfel, un obiectiv important a autonomiei este de face poporul tibetan să se bazeze pe el însuși.

8) *Sănătate publică*

Constituția enunță responsabilitatea Statului de a furniza servicii medicale și de sănătate (Articolul 21). Articolul 119 recunoaște aceasta ca fiind în zona de

responsabilitate a zonelor autonome. LANR (Articolul 40) recunoaște deasemeni dreptul organelor auto-guvernării zonelor autonome de a ``lua decizii independente privitor la planurile de dezvoltare a serviciilor medicale și de sănătate locale și pentru a duce înaintea atât medicina modernă cât și cea tradițională a naționalităților''.

Sistemul de sănătate existent nu reușește să acopere în mod adecvat necesitățile populației rurale tibetane. Conform principiilor legilor menționate mai sus, organele autonome regionale trebuie să aibă competențe și resurse de a acoperi necesitățile de sănătate ale întregii populații tibetane. Ele au deasemeni nevoie de competențe pentru promovarea sistemului medical și astrologic tradițional tibetan în concordanță strictă cu practica tradițională.

9) *Securitate Publică*

În materie de securitate publică este important ca majoritatea personalului de securitate să fie alcătuit din membrii naționalității locale care înțeleg și respectă obiceiurile și tradițiile locale.

Ceea ce lipsește în zonele tibetane este absența autorității decizionale în mâinile oficialităților locale tibetane.

Un aspect important al autonomiei și a auto-guvernării este responsabilitatea pentru securitatea și ordinea internă a zonelor autonome. Constituția (Articolul 120) și LANR (Articolul 24) recunoaște importanța implicării locale și autorizează zonele autonome să-și organizeze securitatea în cadrul ``sistemului militar al Statului și a necesităților practice și cu aprobarea Consiliului de Stat.''

10) *Regularizarea migrației populației*

Obiectivul fundamental al autonomiei naționale regionale și al auto-guvernării este conservarea identității, culturii, limbii, ș.a.m.d., ale minorității naționale și să asigure că aceasta este stăpână pe propriile sale treburi. Când este aplicată unui teritoriu particular în care minoritatea națională trăiește într-o comunitate sau în comunități concentrate, principiul și scopul autonomiei naționale regionale este desconsiderat atunci când este încurajată și permisă migrația pe scară largă și așezarea naționalității han majoritare și a altor naționalități. Schimbările demografice majore care rezultă dintr-o asmenenea migrație vor avea ca efect asimilarea în locul integrării naționalității tibetane în naționalitatea han și extincția graduală a culturii și identității distincte a naționalității tibetane. Deasemeni, influxul unui număr mare de han și alte naționalități în zonele tibetane va schimba în mod fundamental condițiile necesare pentru exercițiul autonomiei regionale deoarece criteriul constituțional pentru exercițiul autonomiei, acela că minoritatea națională ``trăiește în comunități compacte'' într-un teritoriu particular este schimbat și subminat de mișcările și de transferurile de populație. Dacă astfel de migrații și așezări de populație continuă necontrolat, tibetanii nu vor mai trăi într-o comunitate sau în comunități compacte și în consecință nu vor mai fi îndreptățiți, prin Constituție, la autonomie național regională. Aceasta ar viola în mod efectiv principiile Constituției și abordarea sa asupra chestiunii naționale.

În RPC există un precedent pentru restricționarea asupra mișcării și a rezidenței cetățenilor. Există doar o recunoaștere foarte limitată a dreptului zonelor autonome de a găsi măsuri de a controla "populația pasageră" în acele zone. Pentru a asigura respectul pentru și realizarea obiectivelor principiului autonomiei, pentru noi ar fi vital ca organele autonome ale auto-guvernării să aibă autoritatea să regularizeze rezidența, populările și angajările sau activitățile economice ale persoanelor care doresc să se mute în zonele tibetane din alte părți ale RPC.

Nu este în intenția noastră de a expulza non-tibetanii care s-au așezat permanent în Tibet și care au trăit și au crescut acolo pentru o perioadă de timp considerabilă. Îngrijorarea noastră este mutarea indusă masivă în principal a naționalității han, dar și a altor naționalități, în multe zone din Tibet, care afectează comunitățile existente, marginalizează populația tibetană și amenință mediul natural fragil.

11) *Schimburi culturale, educaționale și religioase cu alte țări*

Pe lângă importanța schimburilor și a cooperării între naționalitatea tibetană și alte naționalități, provincii și regiuni din RPC în chestiuni de autonomie cum ar fi cultura, arta, educația, știința, sănătatea publică, sporturile, religia, mediul, economia, ș.a.m.d., puterea zonelor autonome de a-și dirija asemenea schimburi cu țări străine în aceste zone este deasemeni recunoscută de LANR (Articolul 42).

V APLICAREA UNEI SINGURE ADMINISTRĂȚII PENTRU NAȚIONALITATEA TIBETANĂ ÎN RPC

Pentru ca naționalitatea tibetană să se dezvolte și să înflorească cu identitatea, cultura și tradiția sa spirituală distincte prin exercițiul auto-guvernării asupra necesităților de bază tibetane mai sus menționate, întreaga comunitate, cuprinzând toate zonele care sunt acuma desemnate de RPC ca zone tibetane autonome, trebuie să fie sub o singură entitate administrativă. Diviziunile administrative actuale, prin care comunitățile tibetane sunt conduse și administrate sub provincii și regiuni diferite din RPC, invită fragmentarea, promovează o dezvoltare ne-egală, și slăbește capacitatea naționalității tibetane de a-și proteja și promova identitatea comună culturală, spirituală și etnică. În loc să respecte integritatea naționalității, această politică promovează fragmentarea ei și desconsideră spiritul autonomiei. În timp ce alte minorități naționale majore cum ar fi Uigurii și Mongolii se guvernează pe ei înșiși aproape cu totul în cadrul unei singure zone autonome respective, tibetanii rămân ca și cum ar fi mai multe minorități naționale în loc de una singură.

Aducerea tuturor tibetanilor care acuma trăiesc în zone autonome tibetane desemnate într-o singură unitate administrativă autonomă este pe deplin în acord cu principiul constituțional conținut în Articolul 4, deasemeni reflectat în LANR (Articolul 2), acela că "autonomia regională este practică în zone în care persoanele minoritar naționale trăiesc în comunități concentrate." LANR descrie autonomia național regională ca "politica de bază adoptată de Partidul Comunist al Chinei pentru soluționarea problemei naționale în China"

și în Prefața sa îi explică înțelesul și intenția:

naționalitățile minoritare, sub conducerea unificată a statului, practică autonomia regională în zone în care trăiesc în comunități dense și își creează organe ale auto-guvernării pentru exercitarea puterii autonomiei. Autonomia național regională conține întregul respect al statului pentru garantarea dreptului minorităților naționale de a-și administra afacerile interne și aderența la principiul egalității, unității și a prosperității comune a tuturor naționalităților.

Este clar că naționalitatea tibetană din cadrul RPC va fi capabilă să își exercite dreptul său de a se guverna ea însăși și administra afacerile interne în mod efectiv numai atunci când o va putea face printr-un organ al auto-guvernării care are jurisdicție asupra naționalității tibetane în întregul ei.

LANR recunoaște principiul conform căruia granițele zonelor național autonome ar putea să trebuiască să fie modificate. Necesitatea aplicării principiilor fundamentale ale Constituției asupra autonomiei regionale prin respectul integrității naționalității tibetane nu este numai total legitim, dar schimbările administrative care ar putea fi necesare pentru a realiza aceasta nu violează în nici un fel principiile constituționale. Există câteva precedente în care acest lucru s-a făcut cu adevărat.

VI NATURA ȘI STRUCTURA AUTONOMIEI

Măsura în care dreptul la auto-guvernare și auto-administrare poate fi exercitat în chestiunile precedente determină pe larg caracterul autentic al autonomiei tibetane. Sarcina este deci de a ne uita la modul în care autonomia poate fi regularizată și exercitată pentru ca ea să răspundă efectiv situației unice și a necesităților de bază ale naționalității tibetane.

Exercițiul autonomiei autentice ar include dreptul tibetanilor de a-și crea propriul guvern regional și cele mai potrivite instituții guvernamentale și procese pentru necesitățile și caracteristicile lor. Aceasta ar cere ca Congresul Poporului al regiunii autonome să aibă putere de legiferare în toate chestiunile de competență ale regiunii (adică în subiectele la care ne-am referit sus) și că alte organe ale guvernului autonom să aibă puterea de a executa și administra deciziile în mod autonom. Autonomia deasemeni implică reprezentare și participare semnificativă în luarea deciziilor la nivel național în Guvernul Central. Pentru ca autonomia să fie efectivă trebuie ca să aibă loc procese de consultare efectivă și cooperare strânsă sau luarea de decizii în comun între Guvernul Central și guvernul regional în zone de interes comun.

Un element crucial al autonomiei autentice este garantarea că Constituția și alte legi prevăd că puterile și responsabilitățile alocate regiunii autonome nu pot fi abrogate sau schimbate unilateral. Aceasta înseamnă că nici Guvernul Central și nici guvernul regiunii autonome nu pot să schimbe caracteristicile de bază ale autonomiei fără consimțământul celeilalte părți.

Parametrii și specificitățile unei asemenea autonomii autentice pentru Tibet care să răspundă necesităților și condițiilor unice ale poporului și ale regiunii

tibetane trebuie să fie aranjate în regulamentele asupra exercitării autonomiei într-un anumit grad de detaliu, așa cum este prevăzut în Articolul 116 din Constituție (stipulat în Articolul 19 din LANR) sau, dacă este mai potrivit, într-un set separat de legi sau regulamente adoptate în acest scop. Constituția, incluzând Articolul 31, stipulează flexibilitatea de a adopta legi speciale care să răspundă unor situații unice ca aceea tibetană, între timp respectând sistemul social, economic și politic stabilit al țării.

Constituția, în Secțiunea VI, stipulează pentru organele auto-guvernării ale regiunilor autonome și le recunoaște puterea de a legifera. Astfel Articolul 116 (stipulat în Articolul 19 din LANR) se referă la puterea lor de a decreta "regulamente separate în lumina caracteristicilor politice, economice și culturale ale naționalității sau ale naționalităților în zonele de interes." La fel, Constituția recunoaște puterea administrației autonome într-un număr de zone (Articolele 117-120) ca și puterea guvernelor autonome de a aplica flexibilitate în implementarea legilor și politicilor Guvernului Central și a organelor înalte de stat pentru a se potrivi condițiilor zonelor autonome în cauză (Articolul 115).

Dispozițiile legale menționate mai sus conțin limitări semnificative în luarea deciziilor pentru autoritatea organelor autonome ale guvernului. Dar cu toate acestea Constituția recunoaște principiul potrivit căruia organele auto-guvernării fac legi și decizii politice care să adreseze necesitățile locale și că acestea pot fi diferite de cele adoptate în alte locuri, incluzându-le pe cele ale Guvernului Central.

Cu toate că necesitățile tibetanilor sunt consistente pe larg cu principiile asupra autonomiei conținute în Constituție, așa după cum am arătat, realizarea lor este împiedicată de către existența unui număr de probleme, care astăzi fac implementarea acestor principii dificilă și inefectivă.

Implementarea autonomiei autentice, de exemplu, cere o împărțire clară a puterilor și responsabilităților între Guvernul Central și guvernul regiunii autonome în privința competențelor. Acuma nu există o asemenea claritate și domeniul puterilor legislative ale regiunilor autonome este atât nesigur cât și restricționat în mod sever. Astfel, pe când Constituția intenționează a recunoaște necesitatea specială a regiunilor autonome de a legifera în multe dintre chestiunile care le afectează, cerințele Articolului 116 de aprobare anterioară la cel mai înalt nivel al Guvernului Central - de către Comitetul Permanent al Congresului Național al Poporului (CNP) - inhibă implementarea acestui principiu al autonomiei. În realitate, numai congresele autonome regionale cer expres o asemenea aprobare, pe când congresele provinciilor obișnuite (ne-autonome) ale RPC nu au nevoie de permisiune anterioară și doar raportează trecerea regulamentelor la Comitetul Permanent al CNP "pentru înregistrare" (Articolul 100).

Exercițiul autonomiei este mai departe subiect al unui număr considerabil de legi și regulamente, conform Articolului 115 din Constituție. Anumite legi restricționează în mod efectiv autonomia regiunilor autonome, pe când altele nu sunt întotdeauna consistente între ele. Resultatul este că domeniul exact al autonomiei este neclar și nu este fixat, deoarece este schimbat unilateral prin decretare a legilor și regulamentelor la nivele mai înalte ale statului, și chiar

prin schimbări de politică. Deasemeni nu există un proces adecvat pentru consultare sau pentru a tranșa diferențele care apar între organele Guvernului Central și guvernul regional în privința întinderii domeniului și a exercițiului autonomiei. În practică, nesiguranța care rezultă limitează inițiativa autorităților regionale și astăzi împiedică exercitarea autonomiei autentice de către tibetani.

În acest stadiu nu dorim să intrăm în detaliile acestor, și a altor impedimente, în exercitarea autonomiei autentice, astăzi, de către tibetani, dar le menționăm prin exemplificare astfel încât acestea să fie adresate pe viitor într-o manieră potrivită în cadrul dialogului nostru. Vom continua să studiem Constituția și alte dispoziții legale relevante și, atunci când va fi potrivit, vom fi bucuroși să oferim în continuare o analiză a acestor chestiuni, așa cum le înțelegem noi.

VII DRUMUL MAI DEPARTE

Așa cum a fost spus la începutul acestui memorandum, intenția noastră este de explora cum pot fi realizate necesitățile naționalității tibetane în cadrul RPC deoarece noi credem că aceste necesități sunt consistente cu principiile asupra autonomiei ale Constituției. Așa după cum Sfinția Sa Dalai Lama a declarat într-un număr de ocazii, noi nu avem o agendă ascunsă. Nu avem deloc intenția de a folosi vreun acord asupra autonomiei autentice ca un pas către separarea de RPC.

Obiectivul Guvernului Tibetan în Exil este de reprezenta interesele poporului tibetan și de a vorbi în numele lui. Astfel, când se va ajunge la un acord între noi el nu va mai fi necesar și va fi dizolvat. De fapt, Sfinția Sa și-a reiterat decizia de a nu accepta nici o funcție politică în Tibet niciodată pe viitor. Cu toate acestea, Sfinția Sa Dalai Lama plănuiește să își folosească influența personală pentru a asigura unui asemenea acord legitimitatea necesară pentru obținerea sprijinului poporului tibetan.

Date fiind aceste angajamente puternice, noi propunem ca următorul pas în acest proces să fie acordul de a porni discuții serioase asupra punctelor ridicate în acest memorandum. Pentru acesta noi propunem ca să discutăm și să ajungem de comun acord la un acord asupra unui mecanism sau a unor mecanisme și asupra unui program pentru a face în mod efectiv aceasta.

News & Articles from CTA's official website

<http://www.tibet.net/en/index.php?id=81&articletype=press>

© TCRC